

NOWE TYSIĄCLECIE

NUMER 2 (51) KWIECIEŃ, MAJ, CZERWIEC 2008

KWARTALNIK PARAFII
ODKUPICIELA ŚWIATA WE WROCŁAWIU

NOWE TYSIĄCLECIE

Numer 2 (51) /2008

SPIS TREŚCI

Podziękowanie Parafianom	3
13 lat budowania Kościoła Chrystusowego na Polance	4
Czcigodny Księżę Stanisławie – list księdza Dziekana	5
Ślady na piasku	6
Księżę Stanisławie – nasz proboszczu – wspomnienia	10
Caritas – podziękowania	14
Rada Parafialna dziękuje	14
Siostry Elżbietanki – pożegnanie s. Marty	16
Panie Adamie – organisto dziękujemy!	17
Dzieci, które przystąpiły do I Komunii Świętej	18

ZESPÓŁ REDAKCYJNY

Ks. Adrian Horak,
Stale współpracują: Czesław August,
Anna Kieres, Andrzej Krasowski,
Tomasz Pasiut

Adres redakcji:

ul. Macedońska 2, 51–113 Wrocław
tel./fax (71) 327 50 45,
fax (71) 327 50 45 w. 31

Wydawca:

Parafia Rzymskokatolicka
pw. Odkupiciela Świata
ul. Macedońska 2, 51–113 Wrocław
tel./fax (71) 327 50 45

Drukarnia:

Studio Graphito
graphito@poczta.wp.pl

Redakcja zastrzega sobie prawo do
wykonywania skrótów i zmian w materia-
łach przeznaczonych do publikacji. Listy
oraz materiały autorskie prosimy przeka-
zywać przez współpracowników pisma.

Dedykacja

*Księdzu Stanisławowi Stelmaszkowi
Budowniczemu i Pierwszemu Proboszczowi
Parafii pod wezwaniem Odkupiciela Świata we Wrocławiu
Kościoła-pomnika wdzięczności tysiącletniej Diecezji
nasze wdzięczne słowa i garść wspomnień ofiarujemy.*

Redakcja

Podziękowanie

Szanownym Parafianom i mieszkańcom osiedla „Polanka” serdecznie dziękuję za 13 lat zgodnego budowania nowej wspólnoty parafialnej, w doli i niedoli; za wspólnie przeżyte piękne i wzniosłe chwile, za dobro jakie udało się nam wspólnie wypracować dla Chrystusa i jego wyznawców. W tym miejscu przypominam, trudne do przyjęcia za wiarygodne słowa, które nieraz kierowałem od ołtarza; kościół budujemy nie dla proboszcza, nie dla księży, bo oni kiedyś odejdą. Budujemy go dla parafian, dla przyszłych pokoleń. Dzisiaj, ja, ks. Stanisław Stelmaszek, Wasz pierwszy proboszcz, posłuszny decyzji biskupa diecezjalnego, kończę moją postugę, pozostawiając Wam, Czcigodnym Parafianom z Polanki, owoc mojej pracy duszpasterza i budowniczego tej – Waszej świątyni.

*Czuję się zaszczycony spotkaniem tu, na Polance, wielu wspa-
niałych ludzi, których na pewno zachowam we wdzięcznej pamię-
ci. Przepraszam wszystkich tych, których uraziłem moim słowem
lub zachowaniem.*

*Proszę, nie ustawajcie w dalszych staraniach o Wasz Kościół na
Polance.*

Mego następcę przyjmijcie ciepło i życzliwie.

Niech Bóg wszystkim błogosławi.

*Z miłymi wspomnieniami i z wdzięcznością za dobro
Ks. Stanisław Stelmaszek – pierwszy proboszcz parafii*

W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem (św. Paweł)

Za św. Pawłem, każdy chrześcijanin, po wykonaniu swojej misji, gdziekolwiek by nie przyszło mu ją wypełniać, powinien mieć szansę utożsamienia się z tymi słowami.

katedry wrocławskiej, a następnie poświęcony przez Ojca św. Jana Pawła II. Później rozpoczęła się budowa murów nowego kościoła, a jednocześnie troskliwe strzeżenie i rozwijanie wiary wśród mieszkańców osiedli należących do parafii. Tak jak realizowano kolejne etapy wznoszenia kościoła, tak ks. Stanisław wraz z księżmi wikarymi dbali o rozwój

13 lat budowania Kościoła Chrystusowego na Polance

W ostatnich dniach czerwca 2008 r., to Pawłowe wyznanie, parafianie Kościoła na Polance próbują kojarzyć z posłannictwem, jakie przez 13 lat wypełniał ks. Stanisław Stelmaszek – pierwszy proboszcz parafii. I mimo, że ks. Stanisław, jako ciągle młody kapłan, zapewne ma jeszcze wiele do zrobienia dla dobra kościoła katolickiego i swego biegu jeszcze nie skończył, to z pewnością można uznać, że w parafii p.w. Odkupiciela Świata wystąpił w dobrych zawodach.

W maju 1995 r., z woli ks. kardynała metropolity wrocławskiego, z odległego Kłodzka został skierowany do budowania wspólnoty parafialnej na osiedlu Polanka we Wrocławiu. Nie był to triumfalny przyjazd. Wręcz przeciwnie, wraz ze swoim kolegą kursowym ks. Andrzejem, przybyli pełni obaw o to, czy poradzą sobie na trudnym zateizowanym osiedlu. I zaczęli budowanie nowej parafii, gromadząc wokół Kaplicy coraz szersze grono parafian. Po kilku miesiącach od pierwszej Mszy św. w Kaplicy, ks. Stanisław ujawnił plany metropolity wrocławskiego dotyczące wybudowania na osiedlu Polanka świątyni – wotum wdzięczności Panu Bogu za 1000-lecie biskupstwa wrocławskiego. W grudniowy roratni ranek 1996 r. otrzymał kamień węgielny pod kościół, pobrany z najstarszych fundamentów

kościół duchowego w sercach i umysłach członków wspólnoty parafialnej.

Mimo, że niekiedy proboszczowi z Polanki nie szczędzono krytyki, zawartej głównie w anonimach, to u zdecydowanej większości wiernych przeważał podziw dla talentu i pracowitości ks. Stanisława. Parafian zjednywał tym, że niczego nie narzucał i nie pouczał, tylko radził się, słuchał i konsultował. To przynosiło dobre owoce. Już po kilkunastu miesiącach istnienia parafii okazało się, że serce mieszkańców osiedli należących do Kościoła na Polance biło właśnie wokół Kaplicy i budującej się świątyni. Ten etap rozwoju parafii niektórzy mieszkańcy określają „czasem romantycznym”. Zdarzało się, że na budowę przychodziło do pomocy dwudziestu i więcej panów. Panie dbały o porządek w Kaplicy i wokół jej białych, choć starych murów. Na czas świąt, do nowej parafii przybywały licznie rodziny parafialne i ich goście. Do historii parafii i osiedla przejdzie pamięć na Pasterka w 2000 roku w budowanym kościele, jeszcze bez dachu.

Ks. Stanisław regularnie organizował dla parafian imprezy kulturalno-religijne: eksperymentalnego teatru Dialog, koncerty chóarów, orkiestr i zespołów z Polski i ze świata. W taki sposób ks. Proboszcz dbał o wszechstronny rozwój swoich parafian.

Jednocześnie strzegł depozytu wiary, pilnując wraz z księżmi wikarymi, aby nowe pokolenia mieszkańców Polanki przyjmowały Chrzest św., I Komunię św., Sakramenty Bierzmowania i Małżeństwa. Uczestniczył też w ostatniej ziemskiej drodze swoich parafian, w tym bliskich mu współpracowników z budowy kościoła.

Poza radosnym czasem budowania były i trudniejsze chwile. Im bliżej końca budowy świątyni tym mniejsze stawało się grono panów, najbardziej oddanych sprawie budowanego kościoła. Również ofiarność parafian zaczęła wskazywać na ich zmęczenie budową. Szczęśliwie, dzięki wsparciu biskupa wrocławskiego główne prace w kościele zmierzały ku końcowi.

Wielką radość i satysfakcję przeżywał ks. Proboszcz i parafianie, gdy 24 listopada 2007r.

ks. arcybiskup M. Gołębiowski, metropolita wrocławski, dokonał poświęcenia wnętrza kościoła. To wówczas ks. Stanisław skierował do parafian znamienne słowa, które dzisiaj – 22 czerwca 2008r. nabierają szczególnej wymowy; „Wam drodzy moi Parafianie życzę, abyście jak najczęściej gromadzili się w tej świątyni – w każdym dniu, w każdą niedzielę, upraszając Chrystusa Odkupiciela Świata o łaski tak bardzo potrzebne w budowaniu Jego Kościoła w Waszych sercach, Waszych rodzinach i na naszym osiedlu”.

Parafianie z Polanki, w duchu wdzięczności za dobro, którego, przez ks. Stanisława Stelmaszka – pierwszego proboszcza parafii p.w. Odkupiciela Świata, doświadczyli, obiecują realizować to przesłanie.

C.A.

Ksiądz lic. Stanisław Stelmaszek

Wrocław, dnia 4 czerwca 2008 r.

Czcigodny Księżu Stanisławie!

Proszę pozwolić na skreślenie paru zdań z powodu zmiany parafii. W pierwszym rzędzie pragnę podziękować za wspólnie spędzone lata, miesiące, tygodnie i dni we współpracy w społeczności dekanalnej.

Z wielkim uznaniem należy się odnieść do energii, zapału i wysokiej kultury kapłańskiej w jaką Czcigodny Ksiądz jest uzbrojony.

W latach zmagañ w budowie i wznoszeniu pomnika Tysiąclecia – Kościoła p.w. Odkupiciela Świata jest wpisany niezłomny charakter i zdrowa ambicja Księdza, która zaowocowała w zrealizowaniu dzieła służącego Bogu na chwałę, a wiernym wielu pokoleń na pożytek doczesny i duchowy.

Może być Ksiądz usatysfakcjonowany i w tym dobrym znaczeniu dumny z dobrze i odpowiedzialnie spełnionego duszpasterskiego zadania, jakie zostało powierzone przez Władzę Archidiecezjalną.

Jako dziekan dekanatu, w którego skład Ksiądz wchodził gratuluję, dziękuję i życzę dalszych sukcesów w pracy kapłańskiej na nowej placówce, którą Ksiądz obejmuje.

Dziękuję za szczerość, szacunek i zaufanie w kontaktach osobistych ze mną, które zawsze oceniam bardzo wysoko u tak rzadkich osób i kapłanów, jak Czcigodny Ksiądz.

Księżu Stanisławie: Szczęść Boże!!!!

Życzy wdzięczny

(–) Ks. Lic. Kazimierz Nawrotek – Dziekan

Ślady na pia

Każdy człowiek, pojawiając się w życiu innych ludzi, wspólnot czy instytucji pozostawia po sobie ślady, podobnie jak osoba idąca brzegiem morza. Dziś wszyscy pochylamy się nad śladami, jakie zostawił w naszej wspólnocie parafialnej ks. Stanisław Stelmaszek – pierwszy i wieloletni pasterz naszej owczarni.

Jednym z podstawowych zadań i wyzwań stających przed proboszczem nowopowstałej parafii jest obudzenie poczucia wspólnoty, świadomości wspólnoty i odpowiedzialności za nią, a także wydobyć parafian z cienia anonimowości. Przez lata integracja ta w naszym Kościele odbywała się na wielu płaszczyznach i w wielu obszarach życia. Ja, z racji przynależności do Liturgicznej Służby Ołtarza, chciałem skupić się na tym, co dotyczyło życia liturgicznego i modlitewnego parafii. Przepraszam, jeśli ten artykuł wyda się komuś nieco chaotyczny, ale przecież taki jest zwykły charakter wspomnień.

Pamiętam, że jako aktywny parafianin św. Antoniego, nie bardzo miałem ochotę porzucać kościół, w którym otrzymałem chrzest, bierzmowanie i pierwszą komunię św. Z „pewną taką nieśmiałością” przyszedłem do nowej świątyni – wówczas tylko małej kaplicy. Szybko jednak poczułem się tu jak w domu i przekonałem się, że tutaj

jest moje miejsce. Obok grupy ministrantów, która przeszła ze starej parafii, pojawiła się całkiem nowa formacja: LSO Ojców. Od tego czasu do ołtarza przystępowało wspólnie kilka duetów ojciec-syn. Wielu młodych ukończyło kurs lektorski. Ci nieco starsi zostali wysłani na kurs ceremoniarzy. W ten sposób wspólnota ministrantów stała się samodzielna, zdolna przyjąć odpowiedzialność za liturgiczną oprawę wszystkich świąt w roku oraz Eucharystii z udziałem biskupa. Pomyślałem ks. Stanisława było także wprowadzenie asysty ceremoniarzy, co nadało bardziej uroczysty przebieg liturgii niekoncubrowanych. Niemniej ważna była także formacja duchowa na cotygodniowych spotkaniach, która obejmowała m.in. studiowanie Katechizmu Kościoła Katolickiego czy pism papieskich. Wspólnota LSO nie jest wolna od bolączek i problemów, jest jednak w pełni ukonstytuowana i stanowi integralny element naszej parafii.

Gdy we Wrocławiu odbywało się Europejskie Spotkanie Młodych Taize, ks. Stanisław zgodził się na utworzenie punktu organizacyjnego w młodzieżowej parafii (parafia była tak „świeża”, że nie było jej na mapach spotkań). Był to spory kredyt zaufania biorąc pod uwagę fakt, że główny organizator punktu miał wówczas piętnaście lat. Nasza nowa kaplica już na samym początku stała się miejscem międzynarodowej modlitwy (byli u nas goście z Polski, Niemiec i Włoch), a proboszcz wraz z celebransami z zagranicy odprawił Mszę św. w języku Kościoła (łacina likwiduje bariery językowe). Młoda

sku

wspólnota parafialna zdała ten test na medal. W odpowiedzi na prośbę o przyjęcie gości wpłynęło tak wiele zgłoszeń, że byliśmy jednym z niewielu punktów gdzie goście, co do jednego znaleźli nocleg w mieszkaniach parafian.

W życiu modlitwy szczególne miejsce zajmują okresowe nabożeństwa – „majowe”, „czerwcowe”, październikowy różaniec... Tu też obserwować można było stopniowy wzrost zaangażowania świeckich. Od celebransa prowadzącego modlitwę, poprzez udział ministrantów, dzieci komunijnych czy kandydatów do bierzmo- wania, aż po mikrofon krążący wśród wiernych. W Wielkim Poście praktykowane są przepiękne tradycyjne formy nabożeństw – Gorzkie Żale i Droga Krzyżowa. Warto wspomnieć o adoracjach, a w szczególności o adoracji przy Grobie Pańskim. Godziny przypisane poszczególnym obszarom parafii są traktowane poważnie i z poczuciem osobistej odpowiedzialności. Nie zdarzyło się, by tej nocy Pan Jezus pozostał w naszej świątyni sam choćby przez chwilę. W okresie Adwentu szczególnym nabożeństwem jest Msza św. Roratnia. Mimo iż jest ona odprawiana w poprawnym liturgicznie czasie (czyli o świcie), cieszy się dobrą frekwencją, a można nawet rozpoznać takie twarze, które pojawiają się codziennie rano. Z parafialnymi Roratami kojarzą mi się szczególnie: postać św. Mikołaja, który 6 grudnia odwiedzał nielicznych najmłodszych oraz powstały z inicjatywy ks. Stanisława chór męski, który wytrwale ćwiczył i gromko śpiewał „Rorate caeli desu per, et nubes pluant justum!”.

Po świętach Bożego Narodzenia następuje tradycyjnie czas wizyty duszpasterskiej (zwanej też potocznie „kolędą”). Cele kolędy to m.in.: wspólna modlitwa połączona z błogosławieństwem, poznawanie wiernych i ich sytuacji, włączanie wiernych w życie parafii, poznawanie potrzeb i oczekiwań wiernych. Wizyta duszpasterska w żadnym wypadku nie jest przykrą koniecznością i nie wiąże się z żadnym przymusem. Jest to świadomy wybór, dobrowolne spotkanie duszpasterza z rodziną, która nie tylko mieszka na terenie parafii, ale chce stanowić jej część. Takiemu rozumieniu i postrzeganiu tej sprawy służyły wprowadzone, przez ks. Proboszcza zmiany. Najpierw ministranci dzień wcześniej zapytywali wiernych czy chcą przyjąć księdza z wizytą. Obecnie, w dniu wizyty wierni, którzy chcą odwiedzin duszpasterza, umieszczają na swoich drzwiach kartkę. Wielu początkowo dziwiło się, że można tak po prostu odmówić. Myślę, że dziś zanikło już owo błędne poczucie przymusu, a spotkanie z duszpasterzem jest wyborem tych, którym nie jest obojętne to, co dzieje się w naszej parafii.

Formacja duchowa wspólnoty parafialnej realizowana jest także poprzez ustawiczną katechizację. Dzieci i młodzież szkolna mają okazję uczestniczyć w (często niestety niedocenianych i lekceważonych) lekcjach religii. Studenci mogą rozwijać się w ramach duszpasterstw akademickich. A co dalej? Coraz mniej czasu, by poszukiwać samemu. Często literatura religijna napisana jest językiem zbyt trudnym, a przez to zniechęcającym do dalszego pogłębiania wiary i wiedzy religijnej. A przecież Kościół staje ustawicznie przed nowymi ▶

► wyzwaniem, zajmuje stanowisko wobec aktualnych problemów współczesnego społeczeństwa, powstają nowe bulle, encykliki i listy papieskie. Zatem, by nie pozostawiać dorosłych parafian samym sobie i nie skazywać ich na zagubienie i religijną niewiedzę, ks. Stanisław powołał i zorganizował wraz z wikariuszami cotygodniową katechezę dla dorosłych w naszej parafii.

Obok katechizacji, szczególną rolę w formacji duchowej odgrywają okresowe rekolekcje parafialne oraz misje św. Rekolekcje w naszej parafii odbywają się dwa razy do roku: w okresie Adwentu i Wielkiego Postu, misje św. miały miejsce w marcu 1997r., czego pamiątką jest stojący przy kościele krzyż misyjny. Zarówno wybór ks. misjonarza jak i rekolekjonistów nie pozostawia wątpliwości – był staranny i przemyślany. W historii naszej parafii nie pamiętam nauk, które można by określić, jako „chybione” czy „niezyciowe”. Głoszący zwykle bardzo sprawnie nawiązywali do spraw i problemów aktualnych i bliskich naszej wspólnoty, w czym też dostrzegam rękę duszpasterza, który nie tylko wybierał i zapraszał kaznodziejów, ale także wprowadzał ich w sprawy parafii.

Jednym z założeń duszpasterskich jest umacnianie rodziny i wspólna modlitwa pokoleń. Stąd też nie pojawiły się osobne Msze św. dla dzieci czy młodzieży. Nie oznacza to jednak, że grupy te nie są zapraszane do aktywnego uczestnictwa w życiu parafii. Warto wspomnieć w tym miejscu schole dziecięce i młodzieżowe. Także we wszystkich większych uroczystościach młodzi ludzie angażowani są w liturgii przy składaniu darów czy Modlitwie Powszechnej oraz jako przedstawiciele parafii przy powitaniach znakomitych gości jak

biskupi czy rekolekcjoniści. Kandydaci do pierwszej komunii św. czy bierzmowania są okresowo zapraszani do współprzewodniczenia w nabożeństwach parafialnych. Od pewnego czasu stało się tradycją, że dzieci szkolne przygotowywane przez katechetki prezentują nam w okresie świąt wspaniałe „Jasełka”. W parafii działa także Eucharystyczny Ruch Młodych. Na koniec nie mogę nie wspomnieć o wciąż oczekującej na przyływ „świeżej krwi” wspólnoty ministrantów i lektorów. Wspólnota parafialna stara się także zadbać o dobrze spędzony czas wolny młodych ludzi, a mam tu na myśli działalność Parafialnego Klubu Sportowego „Tęcza”.

Dzięki porozumieniu ks. Stanisława z proboszczami naszej poprzedniej parafii narodziła się idea wspólnych procesji liturgicznych w Uroczystość Ciała i Krwi Chrystusa (potocznie zwaną „Bożym Ciałem”). Te uroczyste procesje są wspaniałą manifestacją wiary, jedności i żarliwości wiernych obu wspólnot parafialnych. Jest to szczególnie ważne dzisiaj, gdy tyle mówi się o jakości wiary katolickiej w Polsce. Ten gest zaproszenia Boga do naszych „włości” jest szczególnym znakiem przyznania się do Chrystusa przed ludźmi, co ma dodatkową wymowę zważywszy na fakt powstawania w naszym sąsiedztwie wspólnot niechrześcijańskich.

Pragnę raz jeszcze powrócić do uświetniania oprawy liturgicznej wszystkich wydarzeń w naszej parafii. Odkąd ks. Stanisław został mianowany kapelanem dolnośląskiej Policji, mundurowi także zostali włączeni w celebrację uroczystości w naszym kościele. Warto wymienić uczestnictwo Policji w liturgii świąt (czytania, śpiewy, asysta, Modlitwa Wiernych), straż

przy Bożym Grobie, udział w procesjach (nie tylko w charakterze służb porządkowych) oraz występy chóru i orkiestry dętej. Można pokusić się o stwierdzenie, że parafia Odkupiciela Świata przyjęła do siebie wspólnotę Policji naszego województwa – tak dalece stał się zwyczajny widok policjantów w galowych mundurach na różnych uroczystościach kościelnych.

Przez lata wykształcił się w naszej parafii pewien cykl modlitewno formacyjny, który jest też w pewien sposób wskaźnikiem dojrzałości wspólnoty. Mamy więc na każdy dzień tygodnia inne nabożeństwo i/lub spotkanie formacyjne. Jest wspomnianna już katecheza dla dorosłych, różaniec, nabożeństwo do MB Nieustającej Pomocy, adoracja Najświętszego Sakramentu i koronka do Bożego Miłosierdzia. Dodatkowo adoracja Najświętszego Sakramentu odbywa się w każdą pierwszą niedzielę miesiąca. Zaproszony przed laty do naszej parafii ks. prof. Józef, pomimo swego wieku i zdrowia, przyjeżdża w każdą pierwszą sobotę miesiąca by prowadzić uroczyste nabożeństwo fatimskie. W każdy pierwszy piątek miesiąca Najświętszy Sakrament trafia do chorych naszej parafii. Natomiast dwa razy do roku odbywa się przygotowanie dla osób pragnących zawrzeć sakramentalny związek małżeński.

Oprócz powyższego, o ukształtowanie i dojrzałości parafii świadczą powstałe w jej ramach wspólnoty. Działające sprawnie grupy dają świadectwo jakości życia chrześcijańskiego wiernych tworzących organizm parafii. W tym miejscu chciałbym wymienić kilka grup, o których jeszcze nie wspominałem, a które wpisują się w duchowy obraz naszej wspólnoty. Pierwszą z nich jest dawny Zespół Charytatywny, a obecnie

Parafialny Zespół Caritas, który w sposób praktyczny realizuje przykazanie miłości bliźniego. Drugą Wspólnota Żywego Różańca, która obecnie składa się z 7 róż i stanowi niejako zaplecze modlitewne parafii. Trzecią jest może nieco mało znana Wspólnota Duchowej Adopcji, której członkowie co roku podejmują się codziennej modlitwy w intencji dzieci poczętych i zagrożonych przez aborcję. Na koniec chciałbym wspomnieć o tzw. „Margaretkach”, które są znakiem szczególnej więzi wiernych z duszpasterzami. Są to siedmio-osobowe grupy, w których każda z osób przyrzeka do końca życia, w dany dzień tygodnia modlić się za kapłana, wokół którego grupa została zawiązana.

Spoglądając na bez mała 13 lat istnienia naszej parafii można by wiele o niej powiedzieć. Nie jest idealna. Wiele ją jeszcze czeka, bo przecież rozwijać się będzie przez cały czas swego istnienia. Ale jedno jest pewne: udało się zintegrować i uformować sprawnie działający organizm. Ten, który ciężko pracował, aby to było możliwe, nie rzadko sam narażał się na nieprzyjemności. Proboszcz nie zbudował tej parafii sam, bo parafia to nie twór – to wspólnota. Jednak bez niego nie wyglądałaby ona tak, jak dziś wygląda. Przeżył z nami niemal dwie-trzecie swego prezbiteratu i gdy spoglądamy wstecz wyraźnie dostrzegamy ślady, jakie zostawił idąc z nami przez tyle lat. Jestem głęboko przekonany, a nawet więcej: jestem pewien, że dokądkolwiek ordynariusz diecezji pośle ks. Stanisława, wszędzie towarzyszyć mu będzie modlitwa i wdzięczna pamięć wiernych z parafii Odkupiciela Świata.

Szczęść Boże księżu Stanisławie!

Tomasz Pasiut

Księża Stanisławie

– nasz Proboszczu,
pamiętamy z wdzięcznością

...Zamiast walącego się magazynu, Kaplica i uporządkowany teren osiedla Polanka

*...Zamiast wertepów uporządkowany
pełen zieleni plac kościelny z niemal
ukończoną bryłą świątyni – wotum
wdzięczności Panu Bogu za 1000 lat Kościoła Chrystusowego na ziemi dolnośląskiej*

*...O Twojej trosce o wierność Chrystusowi
wśród młodych parafian z Polanki*

A wszystko to poprzez kolejne etapy trzynastoletniego budowania Kościoła Chrystusowego na Polance

...przez wykopy pod fundamenty i mury

...przez mury i ściany

...po zwieńczenie kościoła dachem

...przez Msze św. codzienne i świąteczne

...przez prośby o wsparcie w budowaniu i radość z kolejnych sukcesów

...przez różne role w życiu parafialnym

...przez parafialny klub sportowy dla młodzieży i spotkania z Seniorami w parafii

Aż do dnia ukończonego (niemal) wnętrza kościoła

Podziękowania od Caritas

Przewielebny Księżu Proboszczu,

Dzieje posługi kapłańskiej Przewielebnego Księdza Proboszcza naszej Parafii tworzą historię Kościoła powszechnego na Dolnym Śląsku i we Wrocławiu. To dzięki oddaniu, poświęceniu wspomagany talentami i szlachetnymi przymiotami ducha i charakteru zdarzył się cud stworzenia nowej wspólnoty parafialnej, skupionej wokół prawd naszej wiary, którą staraliśmy się chronić i zakorzeniać. Nie byłoby tego owocu bez obecności Ducha Świętego, ale też odczuwaliśmy Jego działania przez mądre wskazówki i rady Księdza Proboszcza. Parafialny Zespół CARITAS będzie pamiętał o tej roli kapłana i przewodnika duchowego, którą ukazywał nam Ksiądz Proboszcz wskazując na odniesienia do miłości bliźniego także – a może przede wszystkim – wobec tych, którzy sami nie radzą sobie w życiu codziennym czy też nie potrafią upomnieć się o swoje prawa.

Zapamiętamy Przewielebnego Księdza Proboszcza, pośród Jego wielu rozlicznych funkcji, jako Kapłana ubogich materialnie, ale oferującego dar szczególnie wartościowy – miłość.

Parafialny Zespół CARITAS

Dziękujemy!

Za pobudzenie nas – parafian do aktywności i odpowiedzialności za nasz Kościół

Za perfekcjonizm należny celebrowaniu Eucharystii i przyzwyczajanie parafian do „niebylejakości” praktyk religijnych

Za zapraszanych gości – księży wzbogacających duchowo nabożeństwa i praktyki religijne w naszym kościele

Za stworzenie warunków do samoistnego powstania w parafii grupy panów, szczególnie zasłużonych w budowaniu świątyni parafialnej i organizowaniu ceremonii liturgicznych

Za pielgrzymki i wycieczki – ważny element życia parafialnego

Za Listy Adwentowe do Parafian, kształtujące wrażliwość chrześcijańską

Za krzewienie pamięci o naszych braciach – członkach Kościoła na Wschodzie

Za parafialny klub sportowy i troskę o fi-

zyczną sprawność dzieci i młodzieży parafialnej

Za festyny parafialne integrujące młodą wówczas wspólnotę

Za pamięć modlitewną za parafian będących w potrzebie wszelakiej

Za dzielenie się z parafianami swoimi licznymi talentami

Za naszą parafialną świątynię noszącą wyraźne piętno budowania sercami Twoim i naszymi

Przewielebny Księżu Stanisławie

Dziękujemy Bogu za Ciebie – Kapłana i Proboszcza

Zapewniamy o modlitwie wspólnotowej i osobistej za Ciebie – pierwszego Proboszcza naszej parafii

Szczęść Ci Boże!

22 czerwca 2008 r.

*W imieniu Parafian
Rada Parafialna*

Wparafii p.w. Odkupiciela Świata we Wrocławiu, Wspólnota Żywego Różańca została powołana przed 13 laty przez pierwszego proboszcza parafii ks. Stanisława Stelmazka. Aktualnie składa się z siedmiu Róż Różańcowych: sześciu żeńskich i jednej męskiej.

Nad Żywym Różańcem opiekę sprawuje Ks. Proboszcz, a organizacyjnie wspomaga go Rada Żywego Różańca składająca się z przewodniczącej i dwóch zastępczyń. Rada zbiera się 2-3 razy w roku, w celu omówienia istotnych spraw poszczególnych Róż Różańcowych. W Różach Różańcowych koordynatorami są Zelatorzy.

Członkowie Żywego Różańca spotykają się regularnie w każdą pierwszą niedzielę miesiąca, po Mszy św. o godz. 12:30, na modlitewnym zebraniu zwanym Zmianą Tajemnic Różańcowych. Częstsze spotkania odbywają się w maju i październiku, miesiącach poświęconych Matce Bożej.

Tradycyjnie, 6 stycznia każdego roku, Wspólnota Żywego Różańca organizuje spotkanie opłatkowe z udziałem ks. Proboszcza, przy śpiewie kolęd i zawsze przy smacznym domowym cieście.

Parafialna Wspólnota Żywego Różańca zrzesza ludzi kochających Jezusa Chrystusa, którzy w tej wspólnocie odnajdują miejsce i klimat do rozwijania i umacniania wiary w Boga, a swoją modlitwą ogarniają intencje Ojca św., całej wspólnoty parafialnej na Polance

i osobiste. Wstępując do Żywego Różańca, jego członkowie deklarują dochowanie wierności Bogu i trwanie w dobrym.

Po blisko 13-tu latach istnienia w naszej parafii Wspólnoty Żywego Różańca, jej członkowie z całego serca podziękują Ks. Proboszczowi Stanisławowi za duchową opiekę, modlitewną inspirację i zwyczajną ludzką życzliwość.

Wspólnota Żywego Różańca

Księżu Stanisławie, życzymy Ci, abyś tam, dokąd zostaniesz posłany, niósł ze sobą taką wiarę w Boga, którą tak szczerze dzieliłeś się i umacniałeś w naszych sercach. Wspólnota Żywego Różańca dziękuje Ci za naśladowanie Chrystusa w głoszeniu Królestwa Bożego, za przewodniczenie nam w wędrówce na Górę Tabor i sprawowanie Eucharystii w intencjach Róż Różańcowych.

Niech Matka Chrystusowa ma Cię zawsze w swojej opiece, My zaś zapewniamy o stałej modlitwie za Ciebie i Twoje sprawy.

Bóg Zapłać. Szczęść Boże!

*(tekst przygotowała
Krystyna Robińska – przewodnicząca
Wspólnoty Żywego Różańca)*

Siostry Elżbietanki

Są wszędzie, w wielu krajach na wszystkich kontynentach. Ich zakonnym posłannictwem jest posługa osobom chorym. Siostry z tego zakonu są obecne także w naszej parafii.

Elżbietanki, wcześniej siostra Wiktoria, a od września 2007 r. siostra Marta, od początku istnienia naszej wspólnoty, troszczą się o nasz kościół parafialny. To one dbają o właściwy wygląd szat liturgicznych: ornatów, komż, alb i stuł., w których księża celebryją Msze św. Do zadań sióstr należy przygotowywanie tzw. bielizny kielichowej, jej pranie, krochmalenie i prasowanie. A nie jest to zwykłe pranie, bo bielizna kielichowa: korporaly, puryfikaterze i palki, podczas Eucharystii leżą na ołtarzu. Każda z tych rzeczy ma swoje symboliczne znaczenie i przeznaczenie. Stąd pranie tych elementów odbywa się według specjalnego rytuału. Szczególną uwagę zwraca się na to, aby żaden okruszek Ciała Pańskiego nie został znieważony, np. strącenie na podłogę lub niewłaściwe pranie wymienionych przedmiotów.

Ważną czynnością w tygodniu jest sprzątanie i należyte dla powagi Eucharystii, przystrojenie kościoła. Sprzątanie nie kończy się na odkurzeniu i umyciu posadzki kościoła przez parafian pojawiających się na sprzątaniu w soboty, według przyjętego w naszej parafii harmonogramu, tj. kolejno ulicami wg numerów bram. Nieraz zdarzało się, w ostatnich miesiącach dość często, że z „dyżurnej” bramy nie przychodził nikt, albo tylko 1-2 osoby. Wtedy, to właśnie siostra Marta organizowała sprzątanie awaryjne, sama aktywnie w nim uczestni-

cząc. Dopiero potem Siostra przystępuje do sprzątania i „ubrania” ołtarza.

Dekoracja ołtarza to szczególne zajęcie. Misternie układane przez S. Martę piękne bukiety kwiatów, najczęściej z uwzględnieniem symboliki ich kolorów i kształtów, nie przysłaniające piękna kamiennego prezbiterium, cieszą oczy parafian przychodzących na niedzielą Mszę św.

Także budowa Żłóbka Betlejemskiego na Boże Narodzenie, Grobu Pańskiego na Wielkanoc, przygotowywanie ołtarza na Boże Ciało oraz przygotowanie kościoła do innych uroczystości. odbywały się z ogromnym udziałem posługującej w parafii siostry Elżbietanki.

Piękny i silny głos s. Marty wykorzystany został przy śpiewaniu psalmów w czasie Mszy św. oraz przy prowadzeniu śpiewu Litanii Loretańskiej w trakcie procesji w oktawie Bożego Ciała, a także do ćwiczeń śpiewu z dziećmi ze scholi dziecięcej.

Siostra zakrystianka, obecna w kościele przez wiele godzin dziennie, wspomaga także pracę kancelarii parafialnej, a w razie potrzeby załatwia niezbędne pilne sprawy i zakupy „w mieście”.

Wszystkie te posługi siostra Elżbietanka wykonuje w duchu pokory, posłuszeństwa i wielkiego zdyscyplinowania.

Siostró Marto,

W związku z zakończeniem Twojej posługi w naszej parafii, składamy serdeczne

podziękowanie za bardzo potrzebną i dobrze wykonywaną pracę dla naszej wspólnoty parafialnej.

Życzymy, aby dalsza posługa, w nowym miejscu, dała Siostrze sposobność realizacji Jej powołania zakonnego. Aby dostarczyła Siostrze wiele radości i zadowolenia z posługi bliźnim - na większą chwałę Bożą.

Bóg zapłać! Szczęść Boże!

Parafianie Kościoła p.w. Odkupiciela Świata we Wrocławiu

Panie Adamie – organisto, dziękujemy!

Szanowny Panie Adamie,

W związku z zakończeniem przez Pana posługi organisty w naszej parafii, wspólnota Kościoła p.w. Odkupiciela Świata we Wrocławiu składa Panu bardzo serdeczne podziękowanie za kilkunastoletnią oprawę muzyczną wszystkich liturgii, które były celebrowane najpierw w Kaplicy, a później w nowym kościele parafialnym. Wdzięczni jesteśmy Panu za uświetnianie Mszy św. niedzielnych i w tygodniu akompaniamentem organowym i prowadzenie śpiewu podczas nabożeństw. Pana talent organisty i staranny śpiew, niewątpliwie pomagały nam w tworzeniu atmosfery mistycznej w naszym kościele, ułatwiającej modlitewne skupienie się podczas nabożeństw. Zawsze byliśmy pod wrażeniem Pana wysokiej kultury muzycznej i wokalne. Pomagał nam Pan „dwa razy modlić się.”

Dla wspólnoty parafialnej Kościoła na Polance – małej części Kościoła Powszechnego, jest Pan zdolnym kontynuatorem tradycji tworzonej przez wielkich muzyków-organistów, m.in. Jana Sebastiana Bacha i Stanisława Moniuszki, znajdujących podczas akompaniowania liturgicznego inspiracje dla swoich wielkich dzieł muzycznych.

Dziękujemy i życzymy dalszego rozwoju Pana talentu, a poprzez organowy akompaniament liturgiczny, umacniania wiary w Boga w sercach tych, którym będzie Pan towarzyszył swoją grą na organach.

W życiu osobistym, życzymy Panu, Szanownej Małżonce i Wspaniałym Dzieciom, obfitych łask Bożych.

Szczęść Boże!

Parafianie Kościoła p.w. Odkupiciela Świata we Wrocławiu

Dzieci, które przystąpiły do I Komunii Świętej

Karol Bobel

Michał Boczkowski

Weronika Cieńciata

Michał Czerniawski

Dominika Dawid

Kinga Delimat

Zuzanna Dobrakowska

Patrycja Domagała

Ewelina Drozd

Emilia Fijałka

Jarostaw Filipczak

Damian Gil

Patrycja Górską

Kamil Huk

Alicja Izienicka

Hanna Jasiczek

Michał Jodłowski

Michał Jurasik

Urszula Kalinowska

Mariusz Karpiński

Dawid Kazuła

Krzysztof Kluba

Natalia Kłak

Mariola Kolekta

Adrianna Koperkiewicz

Kinga Krajewska

Ewelina Krawczyk

Łukasz Magdziak

Paulina Mądra

Marlena Michalska

Natalia Mierzwa

Mateusz Misiek

Jakub Miszczak

Maksymilian Molendowski

Robert Namysł

Wioletta Namysł

Kinga Nowicka

Szymon Peterak

Wojciech Popławski

Mateusz Porębiak

Daria Rzepecka

Paulina Sawko

Andżelika Skowron

Monika Skowyra

Anna Sojka

Natalia Sosińska

Sandra Stawarz

Mateusz Sularz

Jakub Szymczak

Aleksandra Śliwińska

Jakub Trzciniński

Natalia Walasek

Kamil Walczak

Robert Weiland

Aleksandra Wieteska

Zuzanna Wiśniewska

Karolina Wojciechowska

Damian Wojtunik

Martyna Wolak

Paweł Zając

Maciej Zdunek

Alicja Żuber

Parafia p.w. Odkupiciela Świata

51–113 Wrocław, ul. Macedońska 2, tel. 071/3275045

www.odkupiciel.archidiecezja.wroc.pl

konto parafii:

Bank Millenium S.A.
28 1160 2202 0000 0000 6012 4586
konto Parafialnego Zespołu

Caritas – 1% dla Caritas
Bank Millenium S.A.
70 1160 2202 0000 0000 6012 4606

Msze św.

niedziela:
7³⁰, 9³⁰, 11⁰⁰, 12³⁰, 18⁰⁰
święta zniesione: 6³⁰, 10⁰⁰, 18⁰⁰
dni powszednie: 6³⁰ i 18⁰⁰

porządek wakacyjny:

niedziela:
7³⁰, 9³⁰, 11⁰⁰, 12³⁰, 20³⁰
dni powszednie: 7⁰⁰, 18⁰⁰

Kancelaria parafialna:

pon., śr., pt. godz. 17⁰⁰ – 18⁰⁰
lipiec – sierpień:
pt. 8⁰⁰ – 9⁰⁰ i 17⁰⁰ – 18⁰⁰

Spowiedź

– 30 minut przed każdą mszą św.

Odwiedziny chorych

– pierwszy piątek miesiąca od 8⁰⁰

Sakrament Chrztu św.

– druga niedziela miesiąca na mszy
św. o 11⁰⁰

Nabożeństwa w ciągu tygodnia:

pon. godz. 18⁴⁰ – katecheza
dla dorosłych
wt. godz. 18⁴⁰ – różaniec
śr. godz. 18⁰⁰ – nabożeństwo do
M.B. Nieustającej Pomocy
czw. godz. 18⁴⁰ – 20⁰⁰ – adoracja
Najśw. Sakramentu
pt. godz. 7⁰⁰ i 18⁴⁰
koronka do Bożego Miłosierdzia
pierwsza sobota miesiąca godz. 18⁰⁰
– nabożeństwo fatimskie

Kurs przedmałżeński

– rozpoczęcie: początek października
i koniec lutego.

Dyżur charytatywny

– wtorki i piątki od 17⁰⁰ do 18⁰⁰

**Zajrzyj na stronę naszej parafii
w internecie!!!**

„Nowe Tysiąclecie” – on line!!!

www.odkupiciel.archidiecezja.wroc.pl

W nawiązaniu do Integracyjnej Imprezy Rodzinnej, która odbyła się 06.10.2007r.
pragniemy zaprosić wszystkich mieszkańców na

„Wspólne grillowanie na Polanie”,

które odbędzie się w dniu 05.07.2008r. o godz. 16⁰⁰ w miejscu poprzedniej imprezy.

Pamiętka Pierwszej Komunii Świętej A.D. 2008

